

BİR TATLI UYKU

Meral Afacan BAYRAK

Önce şiddetli bir yağmurun eski pencerelere vuruşunu duyuyor hayal meyal. Macunu kopmuş çerçevelerden hızla sızıp, duvara dayalı, içi kuru otlarla doldurulmuş yastıkların üzerindeki beyaz, kaneviçe işi applike örtüleri mahvetmesi, ev sahibesinin -tabii ki anneciğinin- haklı telaşı. Sağa sola koşturması onu da endişelendiriyor. Fakat uykunun en tatlı yeri, bırakılır mı? Zor bela uykudan uyanır gibi yapıyor. Salondan Şahika'nın meşhur kahkahası işitiliyor. Geçerken anesine uğramış olmalı.

“Kaç gündür canım ev mantısı istiyor, toplanıp bir türlü mantı açamadık. Ne beceriksiz kız!..” deyişindeki neşeli tını odasının kasvetli havasını dağıtmaya yetmiyor aslında. Annesinin derinden gelen mırıl mırıl sesini duymaz oluyor. Film kopyuyor sanki. Nihat'ın sesini duyuyor belli belirsiz. Henüz finaller bitmemiş. Sanki okulun kantininde oturup laflamışlar. Rüya ile gerçek arası bir yerde:

“Bölünmesine izin vermediğin içi rüya dolu bir tatlı uyku gibi. Ihlamur bardağına şeker atıp karıştırıyorsun. Gülümsüyorsun. Neşeyle hayata sarılmana hayranım. Baharda gelinceğe kesmiş tarlalar gibisin. Top top beyaz papatyalar kadar güzelsin. Bana da etki ediyor belki de bu durumun, içim dışım çiçek oluyor son günlerde.”

O gün neler neler demişti. Çok net hatırlıyordu aslında. Nihat ömründe aile sıcaklığı görmemişti. Yatılı okul kasvetini, garipliğini yıllarca içinden atamamıştı. Bu derece coşkulu konuşmasına şaşırıyor Zeynep. Nihat'ın mutlu olmasını istiyor elbette, yine de temkinli karşılıyor sözlerini. Vakit vardı daha. Hâlâ rüyada mıydı? Hayranlık mı, aşk mı, heves mi? Bir esinti mi bu? Kısa bir sessizlik oluyor, sonra sözleri yeniden kulaklarında çınlıyor onun:

“Bütün güzel haberler gibi kısa, bir anlık hoş esinti bırakıyorsun arkanda. Sonra uçup giden bir kolonya etkisi sanki. Bir ferahlıktan bir ferahlığa geçiş bu. Hiç yanılmam. Muhabbetle doyulmuş, kalkılmış bir sofraya kadar zengin bana yaşattığın

bu anlar. O saadetle doymuş ev halkı gibi olmak... Çok mu uzak? Bu bahtiyarlık için neler vermezdim."

Güzel şeylerdi bunlar... Oysa kendi içine dönmüş, suskun, yalnız, fırtına öncesi sessizliği simgeleyen şeylerin peşinde...

Bilse... Gerçekten neyin peşinde olduğunu...

Evini, annesinin dizinin dibinde olmayı, o kadar özlemiş ki... Tarifsiz bir huzurla ilk defa günlerdir iyi bir uyku çektiğini fark etti. Demek ki uykusuzluğu kronik değildi. Oradayken geceleri uyumak zordu. Şimdiyse bütün dünyaya: "Hayat dursun, hatta dunsun. Nihat daha dünkü mevzu. Beklesin. Dilekçeler, başvuru istekleri, mailler, sosyal medya... Siz de durun. Ben annemin sofrasından nasipleneceğim." diye bağırarak istiyordu Zeynep. Annesinin kuvvetli sevgisi, ihtimamı, sevinci hepsi okuldayken uzakta kaldığı dönemlerde arayıp bulamadığı hislerdi. Sağına döndü, derin bir uykunun kollarına bıraktı kendini. Böyle ne kadar uyuduğunu bilmiyordu tabii.

Ah Fikriye Hanım ahh...

Seninle konuşmalıyız en kısa zamanda... En...

Zaman mı dedim? Za...

"Ha haaa! ... Vallahi âlem kadınsın komşum..."

Fikriye Hanım düşüncelerini bir kenara koyamıyor bir türlü. Şahika soru yağmuruna tutuyor onu. Velhasılı... Ucundan her nasılsa tutuşmuş, hızla alevlere teslim olmuş kıymetli bir yazma eser gibi geçiyor zaman... Çocuklar ne zaman büyüdü, ölenler unutuldu mu? Soruların cevabı muallakta kalıyor.

"Zeynep'in üniversiteyi kazanıp gitme saati yaklaştığında kendimi yokluyorum. Kal diyemiyorum. Ah Şahika ne zormuş! İnsanın başına gelmeden bilemeyeceği işler... Bu sessizce gitmeler?"

"Ayol alt tarafı üniversiteyi kazandı. İsteddiği bölüme girdi kızcağız. Boşuna bu telaş... Sanki gelin ediyorsun kızı."

"Engel olamıyorum kendime, hislerime. Zeynep'imın kendi yoluna, üstelik bensiz gitmesine alışamıyorum. Bir telaş alıyor ki beni... Sorma hiç!"

"Telaşlanma komşum, akli başında koca kız. Her şeyin üstesinden gelir o. Sahi, alışverişe çıktınız mı?"

"Liste yapmış. Bu sefer bana sormadı bile bana."

"Kim bilir neler aldınız?"

"Fazla bir şey değil canım, abartma sen de. Oda arkadaşlarına birer tespih, eşarplar, ipekli bir seccade, kendisi için yeni bir çay kupası, kenarında illa altın yaldız olanından. Geniş, kırmızı bir valiz."

“İncelikli kız. Maşallah. Korkuların boşuna bence.”

“Onu mutlu etmek kolay Şahika’cığım, sadece şimdilik ama.”

“Biraz da harçlık sıkıştırdınız mı cebine, daha ne olsun öğrenci kızın istediği bir göz, Hak Teâlâ vermiş iki göz...”

Gevrek gevrek gülüyor Şahika. Fikriye düşünceli, kara kaşları çatık:

“Keşke büyümeseydi, hep mutlu kalsa birkaç isteği yerine gelince olduğu gibi bir ömür boyu. Oysa üzülecek, kırılacak, yorulacak, değersiz hissettirilecek, yalnız kalacak, acı çekecek, ağlayacak... Bir anne olarak gitmesini istemiyorum, sana gelen bana gelsin diye dua ettiğimi Rabbim biliyor, uzun karanlık geceler boyunca evlatlarımı düşündüğümü... Ölçüp biçiyorum, işin içinden çıkamıyorum komşum. Bir kumaşa biçim vermekle insanın evladının geleceğine dahil olmak arasında o kadar çok fark var ki. Terziliğimin anneliğime hükmü geçmiyor. Elimden geleni yapıp, oluruna bırakmak en iyisi.”

Şahika Hanım, Fikriye Hanım’ın analık içgüdüleriyle her şeyi tersinden okuduğunu anlıyordu. O çatık kaşlar biraz gevşer, gerilim azalır umuduyla, güzel cümleler kurmaya özen gösteriyordu. Kendince onu rahatlatmak için bir yol bulduğuna sevinerek:

“Belki de tersi olacak, ne biliyoruz komşum? Güzel arkadaşlar edinecek, iyi insanlarla çalışacak, sevinecek, ummadığı yerlerden kapılar açılacak, hayat bu...”

Fazla mı evham yapıyordu ne?

Şahika haklıydı. Eşi Haldun Bey de hüzünleniyordu biricik kızı gidiyor diye. Oysa ilkin oğlunu yolcu ettiklerinde o da sarsılmıştı en az onun kadar. O zaman Haldun Bey’i teselli etmek Fikriye Hanım’a düşmüştü. Allahtan ki, oğlu serserilik etmedi, üzmedi onları hiç. Yıllar çabucak geçti. Okulunu uzatmadan bitiriverdi. Başarılı bir pilot oldu şükür. Artık endişelenecek fazla bir şey kalmadı ona dair. İşini yapıyor ya...

Ya Zeynep? O da başarabilecek mi, tek başına hayatla, insanlarla olan imtihanını?

Bildiği bütün tesirli duaları hatasız okuyor. İç geçiriyor sonra da:

“Güzel gözlü kızım, hassas yavrum benim, Rabbim seni korusun...”

Fikriye Hanım’ın yanağına süzülen birkaç damla yaşı komşusuna göstermek için özenli davrandığını fark ediyor Şahika:

“O giderken, kendimi tutmaya çalıştım. Hüzünlendiğimi görmesin diye özenli davrandım. Onca yıl dikiş diktim üç kuruşa da olsa... Eşe dosta hayır demedim. Durmaksızın gece gündüz çalıştım. Emeğimin karşılığını alabildim mi, hayır.”

“Bilmez miyim ah, Fikriye Hanım’cığım, ne günlerdi... Yaban memlekette...”
Elindeki kahve fincanını yanındaki fiskos sehpanın iğne oyalı örtüsünün üzerine yavaşça bıraktı Şahika.

“Almanya’ya babasından çok sonra gidince sigorta işleri için de çok geçti. Bütün kanunlar aleyhime işledi. Ah bir emekliliğim olaydı, ona neler neler alırdım ya... Allah biliyor. Maaşım olsaydı daha çok para gönderebilirdim hem. Ama yok işte...”

“Olsun komşum, Zeynep olgun kızdır, hâlden anlar. Yormaz sizi.”

“Artık gözlerimin ferisi söndü. Merdiven silsem, olmaz. Eğilip, doğrularak iş yapmak işkence oldu. Ağrılarım fırsat vermez. Dikiş dikeyim desem, bu saatten sonra kimse bana iş falan getirmesin. Onca yıl boşa gitti. Çalıştım ama karşılığını alabildim mi? Emeğimin karşılığını, yıllarımın hesabını kimlere sorayım? Eh... Uğraşacak hâl mi kaldı bende? Neyse şimdi bunları konuşmanın sırası değil. Seni de dertlerimle sıkmayayım Şahika’cığım.”

Elini komşusunun ellerinin üzerine koydu. Kuvvetlice sıktı. Yetinmedi. Ona sarıldı.

“Olur mu hiç, ahretliğinin ben senin, tabii ki anlatacağın canım.” Sesi onu azarlar gibi çıkıyor. Fikriye oturduğu koltukta toparlanıyor biraz:

“Allahtan diliyorum ki, o bari rızkı bol güzel işlerde çalışsın, muvaffak olsun. Böylece gözüm arkada kalmaz.”

Şahika izin isteyip gidince, koridordan geçip kızının uyuduğu odaya doğru yöneliyor. Kapıyı yavaşça aralıyor. Onu şefkatle izliyor çit çıkarmadan. Loş odadaki uyuyan bu güzelliğe yavaşça sesleniyor içinden:

“Yok, hayır ağlamayacağım. Bu senin üniversiteyi kazanıp gitmeden aylar sonra ilk kez baba ocağına, evine dönüşün... Nasıl da sarılıyor herkes, sevdiklerin burada / Arkadaşlarından kopamıyorsun/ Bir daha bir daha sarılıyorsun / Bugüne kadar özlem senin pek tanıdığın bildiğin bir duygu değildi / Artık tanışma zamanı / Merak etme hepsi geçecek bir gün.

Herkes seni seviyor bebeğim.../Biliyorum...

/Sen ona doğru yürüyeceksin / Onu sevdiğini diye, kızmadım aslında sana / Hiç büyümeyen bebeğim... / Bence hep öyle kalacaksın / Yok, anlamazsın ki canımın içi/ Beni anne olduğunda anlayacaksın / Sus bakayım, hayır itiraz etme sözlerime/

Belki de bunları yüz yüze hiç konuşamayacağız yavrum... Belki de...”